

lla'm va quedar tan present, que be n'haureu la substància.

Doncs, diu que era un minyó de ja uns trenta-cinc anys o més, d'una casa de pagés de per aquests volts, que's feia la vida al costat de l'hereu i la jova tant planament que mai havia pensat en casar-se; o si hi havia pensat, tant se valia, pel cas; perquè lo cert era que ell mai havia obert boca d'això a cap fadrina ni a ningú, ni altrament tampoc se li havia conegut llei d'afició d'aquestes. Lo que sí que tothom el trobava molt aixut de paraules i curt de gènit. I això que era alt i ben plantat i, sorrut i tot, hauria fet goig a més de quatre que no li haurien pas dit que no. Tant se val, no'ls va pas donar aquest treball.

Però heusaquí que un dia son germà l'hereu li diu si voldria arribar-se a Vich a tractar quelcom amb un negociant d'allí que'ls solia comprar la cullita d'aquell temps; i l'altre, prou, prou, va dir que sí, que s'hi arribaria. Amb el negociant ja's coneixien, perquè l'altre havia vingut prou vegades a pagés per fer tractes, però ell a Vich a ca'l negociant poc hi havia estat mai.

Arriba, se fa ensenyar la casa—una casa molt bona, semblava,—truca, i li obra la porta una noia d'uns divuit anys, molt aixerida, que'l fa entrar a la sala amb tot compliment. I lo que són les coses—aquell home que en sa vida s'havia fixat en cap dona ni havia fet cap pensament de casar-se, diu que'l mateix va esser veurer aquella noia que fer-li un salt el cor i sentir com una veu de dintre que li digués resoltament: «Aquesta a d'esser la teva dona.»

El negociant va acullir-lo amb uns grans alegrois, i per a poder parlar amb més calma del tracte que duïen entre mans, el convidà a dinar. Va conèixer la família, que eren marit i muller i dues noies: la pubilla, i l'altra que ell s'en havia enamorat. I se'n va anar enamorant encare més, fins al punt de que, resolt com estava a demanar-la, però no gosant fer-ho aixís de cop i volta, no va marxar al endemà dematí com tenia pensat, sinó que, amb la excusa d'altres quefers, anà allargant la seva estada i repetint les visites a la casa.

Quan ja li semblà haver donat a entendre la seva afició per a que'l pas que volia donar no semblés massa sobtat, un dia cridà apart al vell i li digué aixís, un xic embarbossat per la seva curtedat de gènit i de paraula:—Mireu, Anton, me sembla que amb les vegades que som vingut a casa vostra ja haureu pogut comprendre la meva intenció envers la vostra noia; amb això us la demano. . . .—

El vell ni'l deixà acabar, sinó que, tot trastornat d'alegria, li digué que no podia demanar-li pas una cosa que li vingués més de gust; i que si ell n'havia parlat ja a la noia. El minyó li confessà que no, perquè ell no tenia pas esma pera aquestes coses.—Està bé,—feu el vell,—ja n'hi parlaré jo, i aquest